

New York Timesi bestsellerite autor

Helena Hunting

Talisman

On see armastus, või on naine lihtsalt...

Originaali tiitel:
Helena Hunting
The Good Luck Charm
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on autori fantaasia vili või on neid kasutatud väljamõeldud seostes. Kõik sarnasused tegelike sündmuste, kohtade või inimeste – elavate või surnutega – on täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Eva Noon
Toimetanud Stella Sägi
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2018 by Helena Hunting
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
New York, New York, USA. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E09368819
ISBN 978-9949-82-477-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Minu talismanidele –
mu mehele ja lapsele*

Tänuavaldused

Piiritu armastusega mu mehele ja tütrele, kes annavad mulle aega, armastust ja toetust, et järgida seda imelist unistust ja elavad minuga koos; minu vanematele ja õele, kes on maailma kõige suurepärasemad ergutajad.

Pepper, ühel päeval kirjutame külg külje kõrval Floridas. Seni peame FaceTime'i lõunasöökidega läbi ajama.

Mul on terve külatäis inimesi, kes aitavad muuta loo ideevast raamatuks, mida te käes hoiate. Kimberly, sinuga on suur rõõm koos töötada ja sa oled nii palju enam kui agent. Aitäh, et oled miljon korda suurepäranne.

Sarah, sa oled täiesti ainulaadne; mul on nii vedanud, et sina mu meeskonda juhid. Hustlers, aitäh, et olete mu turvavõrk.

Suur tänu Leah'le ja minu meeskonnale Foreveris, et nad selle projekti nii tänuväärseks muutsid.

Nina, mul on nii hea meel, et saame seda koos teha, ühe raamatu haaval. Jenn, sa oled eriline imenaine ja kogu maailma takodest ei piisa, et vältendada minu armastust sinu vastu.

Beavers, sa oled imeline, armastan sind meeletult. Aitäh, et jagad alati minu elevust ja riskid uute maailmadega.

Ma armastan nii väga kõiki imelisi naisi selles kogukonnas, kes on mu sõbrad, kolleegid, õpetajad ja innustajad: minu Backdoor Babes, Tara, Meghan, Deb ja Katherine; Tijan, Marty, Teeny, Susi, Erika, Shalu, Kellie, Ruth, Kelly, Melanie, Leigh, Karen, Marnie,

Julie, Laurie, Kathrine, Angela, Kristy, minu Pamid, Filets, Napgirls, Holiday's. Aitäh, et olete teie ise ja toetate minu hullust.

Aitäh lugejatele ja blogijatele toetuse ja selle eest, et usute õnnelikke lõppe.

Esimene peatükk

KUMMITUSED

Lilah

Tilgastanud piim mu kohvitassis oleks pidanud andma vihje, et tuleb kohutav päev.

Kuna ma ei suutnud alustada päeva ilma kofeiinilaksuta, tegin teel tööle peatuse armsas väikeses kohvikus – leti juurde jõudes märkasin, et rahakotti ei ole käekotis ja ma ei saanud maksta ülehinnatud late eest, mida olin sunnitud tellima.

Tormasin tagasi parkimisplatsile ja mul õnnestus leida autost piisavalt peenraha, et kohvi eest maksta. Selleks ajaks, kui läksin oma jooki võtma, oli keegi selle muidugi endale võtnud ja ma pidin veel kümme minutit ootama, sest nüüd oli minu ees järjekorras veel seitse inimest.

Õnneks ei asunud mu töökoht kaugel ja isegi viivitusest hoolimata oleksin varakult kohale jõudnud. Lootsin, et mul jääb enne vahetuse algust veel pool tundi aega, ja ma saan natuke oma statistikakursuse jaoks õppida. Oleksin saanud teha seda lõuna ajal, selle asemel et seltskondlikult lobiseda.

Pärast seda on mul ainult üks kursus veel ja siis on mul koos vajalikud punktid, et pääseda järgmisel sügisel Minnesota ülikooli

õenduse magistriõppesse. Olen neli aastat täiskohaga õena töötanud ja nüüd, kahekümne kuue aastaselt, olin valmis kooli tagasi minema, et edasi õppida.

Kohvitops käes, astusin õue vihma kätte, mis oli mu järjekorras ootamise ajal sadama hakanud. Pahaendelised mustad pilved rippusid madalal, kui ma auto juurde kiirustasin. Panin kohvitopsi katusele ja otsisin kotist võtmeid. Kerge sadu muutus kiiresti paduvihmaks, mis leotas mu juuksed läbi ja kleepis töövormi vastu keha, aga oma pagana võtmeid ei leidnud ma ikkagi.

Siis libises käekott mul käest. Koti sisu kukkus parkimisplatsile laiali, võtmed libisesid mu Corolla alla. Pidin neljakäpukile lasuma, et neid kätte saada, surusin rinna vastu maad, otse räpasesse vihmaveelompi.

Kui mul lõpuks õnnestus kõik asjad kokku korjata – peale huulepulga ja puudritoosi, mis kukkusid äravooluresti vahele –, hakkasin juba ametlikult hiljaks jääma. Pool kümme oli personali koosolek. Oma segases olekus unustasin auto katusel oleva kohvitopsi, mis jäi imekombel paigale, kuni peatusin esimese stoppmärgi taga, kus kohvi auto esiklaasile laiali lendas.

Jõudsin napilt õigeaks ajaks tööle, nägin välja nagu uppunud rott ja polnud tilkagi kohvi saanud. Õnneks oli mul kapis just selliste apsakate puhuks tagavarakomplekt tööriidideid.

Ähmis, aga kindlalt otsustanud asja kontrolli all hoida, õnnestus mul juuksed naiste tualetis fööniga poolenisti ära kuivatada, ehkki hommikul sirgendajaga tehtud töö läks täielikult raisku.

Olin teel koosolekuteruumi hommikusele personali koosolekule, kui kena prillidega mees ülikonnas – mul on prillidega meeste vastu alati kerge nõrkus olnud – mu nime hüüdis.

Tuli välja, et ta oli mu abikaasa advokaadi juurest ja tuli viimaseid lahtuspabereid tooma. Pärast pea kuue aasta pikkust abielu ei jätkunud sel tõpral nii paljugi viisakust, et dokumendid ise ära tuua või kohtumine kokku leppida, et saaksin alla kirjutada. Ma ei olnud arugi saanud, et olime sellisele suhtlemistasemele jõudnud.

Võitlesin kogu koosoleku nutuga – häbi-, viha- ja ärritusepisaratega.

Süvenev tühjusetunne haaras mu endasse nagu väänkasvud ja päev venis. Aga ma ei tahtnud minna koju, kus mu ainsaks selliseks oleks koer Merk, ja ehkki ta oli väga hea kuulaja, vajasin praegu enamat.

Ma ei uskunud, et mu päev saaks veel hullemaks minna.

Eksisin tõsiselt.

Vahetuse lõpus tegin tavapärase peatuse õdede laua juures, et dokumendid läbi vaadata. Ashley, kes töötab vastuvõtuletis, seisab, käed puusas ja vahib MRT uuringu tulemusi.

„Mis see on?“ küsin tema kõrvale seisma jäädes. Varjud pildil ei tööta just head.

„Insult. Toodi vähem kui tunni aja eest.“ Ta vaatab üle õla minu poole. „Sa hakkad minema?“

„Jah.“ Mu pilk peatub nimel skaneeringupildi servas. Kirjutusalus kukub mu käest kolinal põrandale. „Oh jumal.“

„Lilah? Kas sinuga on kõik korras?“

Raputan pead, keeldun oma silmi uskumast. See ei ole võimalik. Mitte täna.

Ashley paneb käe mulle õlale. „Kas sa tunned teda?“

Noogutan ja neelan hirmunud nuuksatuse alla, enne kui vastan. „Jah. Mitmendas palatis?“

„Las ma vaatan.“ Ta kiirustab tahvli juurde, leiab palati numbri ja kordab seda kaks korda. „Kas ma tulen kaasa?“

„Ei. Pole midagi.“ See on tõest väga kaugel. Mehel, keda ma armastan, nagu oleks ta mu lihane isa, on insult.

Soovin, et poleks hommikul üldse voodist välja tulnud. Ma soovin, et tänast päeva ei olekski.

Torman tema palatisse, süda kurgus, keha adrenaliinist surisemas. Aga palatisse jõudes ei leiagi ma eest Martin Kase'i naist, oma teist ema. Ei, voodi kõrval toolil istub nende poeg, pea norus ja eksinud olekuga. Mu sisikond täitub betooniga ja ma vaatan

mitte lihtsalt kummitust, vaid *seda üht* kummitust oma minevikust. *Ethan*.

Mu suu tõmbub kohe kuivaks. Jalad tunduvad järsku korraga nii puised kui nõrgad. Näib, et ma ei suuda korralikult hingatagi. Ega taltsutada seda ootamatut jõulist tunde puhangut, mis mu halvab. Tunnen end alasti, nagu oleksid kõik mu närvilõpmed järsku paljad, ja õhk tekitab tunde, nagu oleks mu keha leekides.

Seda kõike on liiga palju. Mu süda on täna juba liiga palju hoope saanud. Sel hetkel on mul tunne, et olen vaevu toibunud lõõgist, millega ta mind kaheksa aastat tagasi tabas. Mu süda valutab täpselt samamoodi nagu õhtul, mil ta helistas ja ütles, et see asi ei toimi enam. *Meie* ei toimi enam. Et kõik aastad, mis me olime koos olnud – kui mu isa ära läks, kui ma väike olin, kogu keskkooli aeg, iga esimene kord, lõpupidu, asjade pakkimine kolledžisse minekuks –, ei tähendanud midagi. Tema pidi keskenduma hokile, oma karjäärile NHL-is, ja mina olin häiriv faktor, mida ta ei saanud endale lubada.

Ethan ajab oma võimsa keha toolilt üles. Armas jumal, ta on kasvanud. Sotsiaalmeedias on muidugi olnud pilte, olen teda jääl näinud, kui olen kogemata hokimängu käima pannud – kui tema mängib, hoolitsen alati selle eest, et teler kinni keerata. Aga miski ei suudaks mind valmistada ette selleks, et olen nii lähedal mehele, kes võttis mu südame, purustas selle ja tagastas selle mulle tükkidena.

Ta on endiselt tavatult kena, kenam kui siis, kui olime teismelised. Ma vannun, ta õlad on kaks korda laiemad kui kümme aastat tagasi. Suudan vaevu talle otsa vaadata, ilma et upuksin mälestustetulva, millest arvasin, et olen selle kõik ammu maha matnud. Olin peaaegu unustanud, kui kõitev pilk tal on – hea küll, see pole tõsi –, aga sellest on hulk aega, kui see mind täisvõimusega tabas. Erksinine merevaigukarva randiga iirise ümber, kuldne sähvatus, mis katab peaaegu kolmandiku paremast silmast, veab mu lähemale ja vangistab hetkeks, täpselt nagu alati, kui me nooremad olime.

„DJ.“ See on lihtsalt mu nimi. Kaks lühikest häälikut. Aga tema hääle mõju ulatub luudeni. Tunnen tema valu nagu liivapaberiga oma südant hõõrumas.

Näen vaeva, et ranget tooni hoida. „Ma kasutan nüüd Lilah' nime.“ Ütlen need sõnad enne, kui suudan end takistada, et mõnda sobivamat tervitust leida. Pööran pilgu ära, ükskõik kuhu, aga mitte temale. Martin näeb haiglavoodis välja nõrk ja ma soovin, et Jeannie oleks siin, päästerõngas, mille külge klammerduda, mis ei laseks mälestustel, millega võitlemiseks mul jõudu pole, mind tükkideks rebida. Tänapäev muserdab mind juba niigi oma raskusega.

„Ma sain alles paar minutit tagasi teada, et Martin on haiglasse toodud. Kui kaua te olete siin olnud?“ Surun tunded alla ja võtan ametliku hoiaku. See võib töötada. Ma olen selles tubli. Loen läbi märkmed voodi jalutsis ja lähen monitore vaatama – ehkki saan näitudest hädavaevu aru.

„Ma ei tea. Vist mõnda aega. Ma jõudsin just koju ja siis juhtus... see.“ Tunnen endal Ethani pilku. Puudutan oma hobusesaba otsa, ma ei jõudnud juukseid lõunaajaks lahti teha. Mu tööriided on ühe suuruse võrra liiga suured, tossud on vanad ja katkised, korralikud jalanõud on hommikust ikka veel märjad. Mu välimus on kooskõlas mu enesetundega ja ma vihkan seda, et hoolin sellest, kuidas tema mind näeb, et see mul üldse meelde tuleb, kui Martin on monitoride külge köidetud ja tema tulevik on teadmata.

„Näidud on head, aga pikemas perspektiivis ei tea me veel midagi. Kus Jeannie on?“

„Ema läks kohvi tooma.“ Ta hõõrub kukalt, nagu üritaks pinget leevendada. „Sa oled siis siin õde?“

Fakt, et ta peab küsima, et ta seda ei tea, on nagu järjekordne lask rindu. Võib-olla ta lihtsalt lobiseb, aga siiski on valus kuulda, et tema ei tea mu elust mitte midagi.

Vaatan oma tööriideid, nagu peituks neis vastus tema küsimusele – teatavas mõttes see nii ongi, minu südame kohal olevale

taskule on tikitud haigla nimi. Minu vaikimise peale ta kõhatab. „Ma arvasin, et sa oled Minneapolisise Mercy haiglas.“

„Lasin end mõni aeg tagasi üle viia.“ Tulin siia pärast aasta-vahetust. Ethanit mainis Jeannie viimati kaks nädalat tagasi. Ta väljendas lootust, et Ethan tuleb enne hokihooaja algust külla, mitte et sel oleks minu jaoks mingit tähtsust, sest ta nägi alati vaeva, et minuga kohtumist vältida, kui linnas kiirvisiidil käis.

Väga väike osa minust on rõõmus, et ta siin on – Jeannie ja Martini pärast. Aga suurem osa, see osa, mille tema kõigi nende aastate eest nii hooletult hülgas, on solvunud, et seda kõike oli vaja, et saada mind temaga ühte ruumi esimest korda peaaegu kümne aasta jooksul.

Ta surub käed taskusse, võtab uuesti välja ja silub oma reisi. „Ma arvasin, et selleks ajaks oled juba residentuuris.“

Ma ei saa aru, kas see on torge, või võtan ma seda nii, sest täna on neid jätkunud. „Teinekord tuleb eesmärgid uuesti üle vaadata.“

„Jah. Küll mina juba tean,“ pomiseb ta.

Mul ei avane võimalust küsida, mida ta sellega täpsemalt mõtleb, ega õhutada meie vahel juba niigi lõõmavat piinlikku pinget, sest meid segatakse.

„Delilah!“ Jeanniel on kummaski käes kohvitops. Kui meie pilgud kohtuvad, näen tema omas muret ja küsimust. Hirmust Martini pärast minu kohtumiseni Ethaniga – kõik see libiseb tema pilgust läbi nende paari sekundi jooksul, enne kui ta käed laiali ajab, et mind emmata. Nagu ema. Nagu ta on alati teinud.

Ja mina langen sellesse lohutusse, sest mul on tunne, et ma olen lõputus pimeduses lahti hargnev lõngakera. Panen käed tema ümber, otsin lohutust, mitte ainult Martini, vaid kõige pärast, mis on täna juhtunud.